

Rechtskrondig Weekblad

REDACTIE: Italiëlei, 99, Antwerpen

Abonnement: 100 fr. per jaar

Vereeniging zonder winstgevend doel

BEHEER: Lange Leemstraat, 99, Antwerpen

Postchecknummer: 3185.22

INHOUD:

Mr. A. SAMYN. — Is artikel 214b § 2 van het Burgerlijk Wetboek toepasselijk in geval van Scheiding Metterdaad of van vordering tot Scheiding?

RECHTSPRAAK.

Hof van Beroep Brussel. — 9e Kamer. — 29 Maart 1933. — Vaderschap. — Onderzoek naar het vaderschap. — Bevoegdheid. — Aanstelling als burgerlijke partij voor de strafrechtbank. — Niet ontvankelijk.

Handelsrechtbank St Nikolaas. — 20 Februari 1933. — Faillissement. — Vonnis bij verstek. — Verzet. — Ontvankelijkheid. — Vorm. — Verzoekschrift.

Handelsrechtbank St Nikolaas. — 1 Maart 1933. — Faillissement. — Bevoegdheid ratione loci. — Art. 440 der wet van 18 April 1851. — Beteekenis van het woord «woonplaats». — Handelsregister. — Bewijskracht der vermeldingen.

WETGEVING. — Handelshuur-overeenkomsten.

BALIELEVEN.

RECHTERLIJK LEVEN.

Is Artikel 214b § 2 van het Burgerlijk Wetboek toepasselijk in geval van Scheiding metterdaad of van vordering tot Scheiding?

Er is zeker reeds veel geschreven over de nieuwe wet betreffende de wederzijdsche rechten der echtgenooten.

Maar het is ongetwijfeld de belangrijkste wet die in de laatste jaren verschenen is, en anderzijds beroert zij zoozeer de oude beginselen van ons familierecht dat wij nog wel een tijdje moeite zullen hebben om volledig klaar te zien in de nieuwe wettelijke opvatting.

De vele tegenstrijdige meeningen die over verschillende punten worden uitgebracht, bewijzen dat alles nog ver van duidelijk is, en dat de gedachten nog wat met elkander in wrijving zullen moeten komen vooraleer volledig licht kome.

Een van de nog steeds betwiste punten is de vraag of een feitelijk gescheiden echtgenoot nog volgens artikel 214b, tweede lid, de machtiging mag vragen om de inkomsten van zijn wederhelft te innen. En dan vervolgens, of die vordering nog mag ingespannen worden wanneer de echtgenooten een vordering tot scheiding (scheiding van tafel en bed of echtscheiding) hebben ingespannen.

Herinneren wij eerst aan den tekst zelf van artikel 214b § 2:

«Voldoet een der echtgenooten niet aan deze verplichting, dan kan de andere echtgenoot, onverminderd de rechten van derden, zich voor den Vrederechter van de laatste echttelijke woonplaats machtiging laten verleenen om, bij uitsluiting van den eerstbedoelden echtgenoot, de inkomsten, de schuldvorderingen en de opbrengsten van diens arbeid in ontvangst te nemen, in de voorwaarden en tot beloop van een bedrag, door den Vrederechter te bepalen.»

Alle rechtschrijvers zijn het eens dat deze bepaling toepasselijk is wanneer de echtgenooten samen wonen. Wij moeten dus daarover niet uitweiden.

Een vrouw die oordeelt dat haar man al te schraapzuchtig is om bij te dragen in de behoeften van het huishouden, kan, zonder het gemeenschappelijk dak te verlaten, aan den Vrederechter vragen tusschenbeide te komen op de wijze voorzien in het bovenvermeld artikel.

Wij willen hierbij alleen opmerken dat dit wel zelden zal gebeuren. Als de man volstrekt

niet wil «volgens zijn vermogen en zijn staat» bijdragen in de behoeften van het huishouden, en als al de overredingskracht van de vrouw daarbij niet heeft kunnen baten, dan zal de vrouw het al zelden wagen de zaak aan den Rechter te onderwerpen.

Als wij geen ander veld openlaten voor de toepassing van artikel 214, § 2, dan het geval der samenwonende echtgenooten, dan zal de wet weinig toegepast worden.

Mogen echter «metterdaad gescheiden echtgenooten» machtiging vragen om een deel der inkomsten van hun wederhelft te innen, om in hun persoonlijk onderhoud te voorzien?

Men vermoedt de opwerping: De vordering van artikel 214b, § 2, wordt gegeven als bekrachtiging van de verplichting van elk der echtgenooten om bij te dragen «in de behoeften van het huisgezin». En dit onderstelt wel het «samenwonen» der echtgenooten, anders is er geen huisgezin meer.

«De vrouw, — zegt artikel 214a, — is verplicht met den man samen te wonen en hem overal te volgen waar hij dienstig oordeelt zijn verblijf te houden». Daar is de zetel van het huishouden en daar moet, luidens artikel 214b, § 1, «Elke echtgenoot (bijdragen) in de behoeften van het huishouden, volgens zijn vermogen en staat.»

Deze bepaling kan men, op eerste zicht, niet inroepen om een der echtgenooten te doen bijdragen in de behoeften van den anderen echtgenoot, wanneer deze afzonderlijk woont.

Ook in zake uitkeering tot levensonderhoud werd, op grond van artikel 212, en van het oud artikel 214, steeds beslist dat de onderhoudsverplichting van den man «IN de echttelijke woonst» moet uitgevoerd worden. De vrouw die de echttelijke woonst verlaten had, kon, in beginsel, geen uitkeering in haar geld vragen; en wanneer haar bij hoogdringendheid een kleine uitkeering toegestaan werd, dan was het alleen voor den noodigen tijd om haar toe te laten de echtscheiding in te spannen. (1)

Doch de rechtspraak, zoowel in Frankrijk als in België, heeft geleidelijk de toepassing van dit beginsel verzacht.

Wanneer namelijk de scheiding te wijten is aan de schuld van een der echtgenooten, dan kan deze tegenover zijne wederhelft geen uitkeering vragen; maar de wederhelft wél tegen hem (2); en in den laatsten tijd stond zelfs sommige rechtspraak de uitkeering tot levens-

onderhoud toe zonder dat de schuld bewezen was. (3)

De echtgenoot die, zonder zijn schuld, buiten het echttelijk dak moet verblijven, mag dus de «hulp en bijstand», waarvan artikel 212 gewaagt, «buiten huis» ontvangen onder vorm van een regelmatige uitkeering.

Het onderhoud dat, in beginsel, in natura en in het echttelijk huis moet gegeven worden, kan door de rechtbanken omgezet worden in een geldelijken bijstand.

In het stelsel van de nieuwe wet moet de bijdrage in de behoeften van het huishouden eveneens, in beginsel, IN het gemeenschappelijk huis gegeven worden.

Maar de wetgever heeft zijn stelsel zóó ruim geregeld dat het ook kan toegepast worden in geval van «feitelijke scheiding». De vergelijking met de uitkeering tot levensonderhoud zou geen voldoende argument zijn, omdat het hier twee verschillende en onafhankelijk-naast-elkander-bestaande instellingen geldt; maar de tekst zelf bewijst het: de territoriale bevoegdheid van den Vrederechter is bepaald door de «laatste echttelijke woonplaats» wat dan in de voorbereidende werkzaamheden toegelicht wordt als de laatste gezamenlijke woonst der twee echtgenooten.

Het blijkt dus ten duidelijkste dat de echtgenooten dezelfde woonst «niet» meer moeten hebben op het oogenblik dat ze het geding inspannen. (4)

Dit zal ook wel het geval zijn waarin méést gebruik zal gemaakt worden van de nieuwe wetsbepalingen. Een verlaten vrouw zal hier middel vinden om op snelle en doelmatige wijze aan levensbehoeften te geraken voor haar en haar kinderen.

Wij zegden dat de rechtspraak geen uitkeering tot levensonderhoud toekent aan de metterdaad gescheiden vrouw, dan wanneer de scheiding te wijten is aan de schuld van haar man. Moet de Vrederechter hier ook altijd het bewijs eischen van de schuld van den man, vooraleer het gerechtelijk mandaat te verleenen aan de vrouw?

De tekst stelt dien eisch niet en heeft hem niet willen stellen; hij wilde in deze familie-aangelegenheid de breedst mogelijke macht verleenen aan den Vrederechter.

Toch zal de Vrederechter met veel omzichtigheid moeten te werk gaan vooraleer aan de metterdaad gescheiden echtgenoot toe te laten de inschulden van haar man te innen. Er bestaat inderdaad groot gevaar dat hij op die wijze de verzoening zou tegenwerken en zou bijdragen tot het voortbestaan van onregelmatige toestanden in de huishoudens. (5)

De wil van den wetgever is ongetwijfeld dat hier «met spoed» gehandeld worde; dat de vrouw «onmiddellijk» aan het noodige gerake; maar wij meenen dat de Vrederechter, in vele gevallen, wijs zal handelen met, door een vonnis bij voorraad, een eerste mandaat te verleenen voor een korten tijd, en geen definitief mandaat te geven vooraleer hem het bewijs geleverd wordt dat de wederzijdsche verhoudingen tusschen de echtgenooten dit mandaat rechtvaardigen.

Maar wanneer de metterdaad gescheiden echtgenooten een «vordering tot scheiding» — het weze echtscheiding of scheiding van tafel en bed — ingespannen hebben, mogen zij dan

nóg van deze rechtspleging gebruik maken?

De redenen om eraan te twijfelen worden best opgegeven door Meester Georgette Ciselet (6):

1° De wet van 1932 is een algemeene wet, terwijl artikel 268 van het Burgerlijk Wetboek speciaal het geval van de uit-den-echt-scheidende vrouw betreft.

Artikel 268 van het Burgerlijk Wetboek luidt:

«De vrouw, eischeres of verweerster, kan gedurende het geding tot echtscheiding, de woning van den man verlaten en een aan het vermogen van den man geëvenredigde uitkeering tot onderhoud vorderen. De rechtbank wijst het huis aan waar de vrouw gehouden is te verblijven en bepaalt, zoo daaroe aanleiding bestaat, het voorschot tot onderhoud dat de man verplicht is haar uit te keeren.»

In een geval dat door een speciale wet geregeld is, mag men de algemeene wet niet toepassen.

2° De voorloopige maatregelen waartoe de eisch tot echtscheiding wegens een bepaalde oorzaak aanleiding kan geven, maken een geheel uit, en men kan niet, zonder bezwaar, de voorloopige voorziening in de levensnoodwendigheden onttrekken aan de rechtbank om ze door den Vrederechter te laten regelen.

3° De wet op de bevoegdheid, gewijzigd door artikel 2 van de wet van 15 September 1928, onttrekt aan de bevoegdheid van den Vrederechter alle vorderingen tot uitkeering van levensonderhoud, «wanneer zij samenhangen» met een vordering tot echtscheiding of tot scheiding van tafel en bed.

Daartegenover staat de duidelijke en niet tegengesproken verklaring van den verslaggever Braun in den Senaat: «De vrouw die echtscheiding of scheiding vordert, zal dus het voordeel bekomen van deze ultra-snelle rechtspleging.»

De tekst van de wet is hier zeker niet in strijd met de verklaring van den verslaggever; en geen enkel bepaald gegeven laat ons vermoeden dat de wetgever zijn bezorgdheid niet tot binst de vordering zou uitgestrekt hebben.

Zeker, hier is de rechtbank van eersten aanleg onbetwistbaar bevoegd om een uitkeering tot levensonderhoud te verschaffen, en kan zij het ook met betrekkelijk-korte termijnen toestaan.

Maar het stelsel van het gerechtelijk mandaat tot innig van de inschulden van den anderen echtgenoot, werd door de nieuwe wet geplaatst naast het oude stelsel van de uitkeering tot levensonderhoud, en overal laat de wetgever de keus tusschen beide vorderingen aan de te-kort-gedane echtgenoot over.

Dit samenbestaan van twee vorderingen heeft zijn nadeelen. Het is ook op zichzelf een nadeel dat de twee vorderingen doorgaans voor verschillende Rechters zullen komen: de vordering tot uitkeering van levensonderhoud zal meestal voor de Rechtbank van eersten Aanleg komen, gezien haar bedrag; terwijl de vordering tot toewijzing van het gerechtelijk mandaat steeds voor den Vrederechter moet komen, om het even welk het bedrag is. In de praktijk moet deze dualiteit moeilijkheden vertoonen, waaraan de wetgever waarschijnlijk later zal moeten verhelpen.

Maar het is de taak niet van den Rechter méér eenheid in de wet te brengen; dit is uitsluitend den Wetgever voorbehouden.

Daar waar de tekst geen uitzonderingen maakt, waar de wetgever zelf uitdrukkelijk

verklaard heeft dat het geval van uit-den-echt-scheidende genooten voorzien was, mag de rechter de toepassing van de wet niet weigeren, onder voorwendsel dat door deze toepassing de eenheid van een stelsel geschonden wordt.

Wij meenen dat de verslaggever, in den Senaat, de wet goed uitgelegd heeft, en dat de wet mag ingeroepen worden door de vrouw ook NA het inspannen der vordering tot echtscheiding.

*
* *

Wat de opwerpingen van Meester Ciselet betreft, die schijnen ons niet gegrond en kunnen in elk geval niet opwegen tegen de «duidelijke verklaring van den wetgever» zelf.

Dat de algemeene wet niet mag toegepast worden op het gebied waar de speciale wet geregeld heeft, is juist geen zoo algemeene regel. (Illud «potissimum» habetur quod ad speciem directum est, luidde de Romeinsche rechtspreuk). Waar een speciale wet niet regelt, moet men juist weer de bepalingen van de algemeene wet toepassen, ook op het gebied van de speciale wet.

Welnu, over de mandaatverleening zegt de wet op de echtscheiding niets, en hij zegt zelfs ook niets dat de toepassing van artikel 214b § 2 zou uitsluiten.

Overigens, artikel 268 van het Burgerlijk Wetboek is zelf slechts een toepassing van het algemeene artikel 212; en de rechtsleer besluit er eenparig uit dat men voor «alle» vraagstukken van interpretatie van artikel 268, juist bij artikel 212 moet gaan zoeken. (5)

Daaruit blijkt eens te meer dat men hier artikel 268 niet mag inroepen om aan artikel 214b § 2 alle toepasselijkheid te ontfangen. De bedoeling van artikel 268 is er geen andere dan te bevestigen dat gedurende de echtscheiding de steunverplichting blijft bestaan en omgezet wordt in een uitkeering in baar geld.

Dat verder de «voorloopige maatregelen» voorzien bij artikel 267 en volgende van het B.W. een geheel uitmaken doet hier niets ter zake.

Wij zegden reeds dat het de taak is van den wetgever en niet die van den rechter is, te zorgen voor de eenheid in de wetgeving, en tevens te zien waar om beterswille van deze eenheid moet afgeweken worden.

Deze redeneering van Meester Ciselet kan misschien gelden als kritiek tegen de wet, maar als leidraad voor den rechter kan ze niet gelden.

Daarbij, hoezeer deze «voorloopige maatregelen» ook een geheel uitmaken dit belet niet dat verschillende rechters bevoegd zijn om sommige ervan te berechten. Onder die voorloopige maatregelen komt ook de zegellegging voor (artikel 270) en de zegellegging heeft altijd tot de bevoegdheid van den Vrederechter behoord, ook wanneer een vordering tot scheiding hangende was.

De nieuwe wet heeft dus geen eenheid gebroken die al niet aan stukken lag sinds de bekendmaking van de Code Napoleon zelf. Het wordt in dien zin een beetje laat om den rouw over deze eenheid te dragen en vooral om er argumenten uit te zoeken om de bevoegdheid van den Vrederechter en de toepasselijkheid van artikel 214b § 2 te weren.

Die eenheid is dus volstrekt geen argument. Wel geven wij nogmaals toe dat het samen bestaan van de twee vorderingen, de vordering tot uitkeering en de vordering tot gerechtelijk mandaat, nadeelen kan bevatten, maar die nadeelen zijn niet eigen aan den tijd van de vordering tot scheiding, ze bestaan ook buiten deze vordering.

Het bezwaar zelf, de levensmiddelen aan de vrouw te laten toekennen door een andere rechter dan diegene die over den grond der echtscheiding oordeelt, is niet zoo bijzonder groot. Naar onze meening weegt het zeker niet op tegen het voordeel dat de nieuwe procedure biedt. Al de traagheden en vooral de moeilijkheden met de uitvoering van de vroegere rechtspleging zijn zeker grootere bezwaren dan dat het openbaar ministerie zijn waakzaamheid niet kan uitstreken over het toekennen van die levensmogelijkheden.

En dan eindelijk: als de mandaatverleening niet samen kan gaan of bestaan met de vordering tot scheiding, dan moeten ook de uitwerkingen van het mandaat ophouden zoohaast een der twee echtgenooten — al was het dan ook de schuldige — het inleidend verzoekschrift heeft neergelegd voor een vordering tot echtscheiding of scheiding van tafel en bed.

Zou men dat kunnen aannemen?

In vele gevallen kon de benadeelde echtgenoot, met een vonnis in de hand, nooit geen cent loskrijgen omdat de man telkens ander werk zocht als er bij een patroon een beslag gelegd was op zijn loon.

Thans heeft de wet moeizaam een nieuw wapen gesmeed voor de benadeelde, voortaan zal het gerecht, zonder veel omhaal van vormen, de schuldige overal kunnen volgen waar hij ook zou gaan arbeiden. Maar nu zou het volstaan dat hij een eenvoudig rekwestje bij den Voorzitter van de Burgerlijke rechtbank ga neerleggen en aldus de vordering tot scheiding in het leven roepe, opdat het moeizaam gesmeed wapen ineens stomp worde en dat de vrouw weer even hopeloos als voorheen, met haar vonnis in de hand zou blijven zonder een cent.

Om dergelijk gemis aan vooruitzicht toe te schrijven aan den wetgever zou men minstens toch eenigen tekst moeten hebben. Welnu wij hebben anders niets dan een tekst die geen uitzondering maakt voor de uit den echt scheidende echtgenooten en een uitdrukkelijke verklaring van den wetgever dat er geen uitzondering bestaat voor hen.

En het derde argument van Meester Ciselet: Het artikel 2bis, tweede lid, van de wet betreffende de bevoegdheid verbiedt aan de Vrederechter de eischen tot uitkeering van levensonderhoud die samenhangend zijn met een vordering tot scheiding te berechten.

Dit artikel werd in de wet van 25 Maart 1876 gelascht door de wet van 7 Juli 1911 en de tekst van het tweede lid werd onveranderd overgenomen in de wetten van 11 Februari 1925 en 15 September 1928 die voor doel hadden de speciale bevoegdheid van den Vrederechter te verhoogen in verhouding met de muntvaling.

«De Vrederechters nemen kennis van de eischen tot het bekomen van kostgeld, in het geheel niet meer dan 600 frank per jaar bedragende, en gegrond op artikelen 205, 206 en 207 van het Burgerlijk Wetboek.

Zij nemen, binnen dezelfde perken, kennis van de eischen tot het bekomen van kostgeld, op de artikelen 212 en 214 van het Burgerlijk Wetboek gegrond, indien deze eischen niet in verband staan met eene rechtsoverdracht tot echtscheiding.»

Dit artikel spreekt dus wederom uitsluitend van de «vordering tot het bekomen van kostgeld».

Indien de Wetgever gewild had dat het ook op de nieuwe vordering tot gerechtelijk mandaat sloeg, dan moest hij dit zeggen en dan mocht hij, in elk geval, het tegenovergestelde niet zeggen, zooals de verslaggever M. Braun het namens de commissie, in den Senaat gedaan heeft.

Wanneer de Wetgever in 1911 deze beperking aanbracht, in den slotzin van het tweede lid van bedoeld artikel, was zijn bedoeling ook lang niet zoo algemeen als thans beweerd wordt.

Het eerste ontwerp van de regeering voorzag alleen dat de Vrederechter zou bevoegd zijn voor kleine onderhoudspensioenen, gegrond op artikelen 205, 206 en 207 van het Burgerlijk Wetboek.

De memorie van toelichting verklaarde daarbij: «De Vrederechter is dus niet bevoegd om uitspraak te doen over den eisch der vrouw tot het bekomen van kostgeld in den loop van een geding tot echtscheiding (art. 268 B.W.). Dat is een tusschengeschied in een andere instantie.» (7)

Volkvertegenwoordiger Rosseeuw wilde ook de vordering tot het bekomen van kostgeld voor «metterdaad gescheiden echtgenooten» voor den Vrederechter brengen, wanneer het gevorderde bedrag zijn bijzondere bevoegdheid niet te boven ging.

Wanneer de Minister opwierp dat de term «metterdaad gescheiden echtgenooten» in de wetgeving onbekend was, subamendeerde M. Meysmans het amendement Rosseeuw in dezer voege: «... behalve het geval dat eene rechtsoverdracht tot scheiding van tafel en bed of tot echtscheiding is ingesteld.» (8)

De Minister nam vrede met het amendement, onder voorbehoud van verbetering van het opstel, en in tweede lezing stelde de regeering voor: het slot van het betrokken lid als volgt te laten luiden: «...indien deze eischen niet in verband staan met eene rechtsoverdracht tot echtscheiding.» (9)

Het verband dat hier bedoeld wordt, is in artikel 268 van het B.W. te zoeken.

Op grond van dit artikel kon de vraag tot kostgeld gesteld worden als eenvoudige tusschenvordering in de vordering tot scheiding.

Het is nog altijd een twistvraag of de echtgenooten, in dat geval, de keus hebben tusschen de tusschenvordering die hun door artikel 268 geboden wordt, en een hoofdvordering die dan zou moeten ingespannen worden volgens de gewone voorschriften van de bevoegdheid.

Een arrest van Luik komt nog te beslissen dat een hoofdvordering geldig kan ingespannen worden «nadat» de vordering tot scheiding reeds aanhangig gemaakt is. (10)

En juist om deze betwisting niet aan te raken, verkoos de Regeering den tekst: «indien deze eischen niet in verband staan met eene rechtsoverdracht tot echtscheiding...» in plaats van den tekst «behalve het geval dat eene rechtsoverdracht tot scheiding... is ingesteld.»

De uitsluiting, bedoeld in den slotzin van artikel 2bis § 2, slaat dus alleen op de vordering tot onderhoudsgeld, ingespannen als tusschenvordering op grond van artikel 268 B.W., en zij laat zelfs de kwestie open of een vordering tot uitkeering van levensonderhoud mag ingespannen worden als hoofdvordering volgens de gewone regels van de bevoegdheid, desgevallend ook voor den Vrederechter.

Wat er daar nu ook van zij, artikel 2bis § 2 van de wet van 25 Maart 1876 voert in elk geval een speciale bevoegdheid van den Vrederechter in voor een bepaalde vordering, namelijk: de vordering tot uitkeering van levensonderhoud, ingesteld door een echtgenoot

tegen den anderen. De slotzin van dit lid, beperkt die speciale bevoegdheid, maar geen andere bevoegdheid die door andere wetten aan den Vrederechter toegekend wordt.

*
* *

Ons besluit is dus: dat de nieuwe vordering tot gerechtelijk mandaat mag ingesteld worden door de vrouw die metterdaad gescheiden leeft, zoowel vóór als na het inspannen van de vordering tot scheiding van tafel en bed of tot echtscheiding.

Alleen met die tekstverklaring kan de nieuwe wet overigens ook een einde stellen aan al de ontgoochelingen en ellenden waaraan de oude wet de verlaten vrouw blootstelde en waaraan de nieuwe wet juist heeft willen een einde stellen.

Mter A. SAMYN,
Advokaat, Brugge.

- (1) Ber. Gent, 23 Juni 1910, Pas 1910, II, 285.
- (2) Ber. Luik, 1 Maart 1904, Pas 1904, II, 196.
- (3) Ber. Gent, 23 Juni 1910, zie boven.
- (4) Ber. Brussel, 20 Mei 1902, Pas 1903, II, 145.
- (5) Ber. Brussel, 5 Juni 1902, Pas 1904, II, 229.
- (6) Laurent, III, nr 54 tot 57.
- (7) Ber. Luik, 8 Juli 1931, Pas 1933, II, 9.
- (8) Vredg. Antwerpen (2e K.), 1 December 1932, B.W. 1933, col. 407.
- (9) Pierord, Divorce et Séparation de corps, I, nr 399 en de aangehaalde schrijvers.
- (10) Commentaire de la loi du 20-7-1932.
- (11) Doc. Parl. Kamer, 1910-11, nr 217, blz. 749.
- (12) Parl. Ann. Kamer, 1910-11, 13 Juli 1911, blz. 1882.
- (13) Parl. Ann. Kamer, 1910-11, 18 Juli 1911, blz. 2042.
- (14) Ber. Luik, 8 Juli 1931, Pas. 1933, II, 9.

RECHTSPRAAK

HOF VAN BEROEP TE BRUSSEL

9^e KAMER. — 29 MAART 1933.

Voorzitter: M. de Lichtervelde.
Raadsheeren: MM. Dujardin en Boucquoy.
Adv. Gen.: M. Wouters.
Pl.: Mters Van den Brande en Van Kesbeek.

VADERSCHAP. — ONDERZOEK NAAR HET VADERSCHAP. — BEVOEGDHEID. — AANSTELLING ALS BURGERLIJKE PARTIJ VOOR DE STRAFRECHTBANK. — NIET ONTVANKELIJK.

Een onderhoudspensioen en de weergave der kosten veroorzaakt door bevalling, op basis van artikelen 340b en 340c B.W., kunnen enkel geëischt worden vóór de burgerlijke rechtbank en met inachtneming der pleegvormen voorzien door artikel 340f. Een dergelijke eisch voorgebracht onder den vorm van een aanstelling als burgerlijke partij vóór de strafrechtbank is niet ontvankelijk.

O. M. en B. t/ J. K.

Gehoord het verslag gedaan door den heer Voorzitter;

Gehoord de burgerlijke partij in hare middelen, ontwikkeld door Meester Van den Brande, advocaat;

Gezien hare besluiten;

Gehoord het Openbaar Ministerie in zijnen eisch;

Gehoord den betichte in zijne middelen van verdediging, ontwikkeld door Meester Van Kesbeek, advocaat;

Aangezien de beroepen regelmatig zijn;

Aangezien de feiten, zoo ze ten laste van betichte door den eersten rechter vastgesteld werden, bewezen zijn gebleven door het onderzoek voor het Hof gedaan, dat er daarvoor eene billijke toepassing der strafwet gedaan is geworden;

Dat met rede aan betichte de voorwaarde-lijkheid zijner straf verleend werd;

Betreffende den eisch der burgerlijke partij: Aangezien met rede de eerste rechter de vraag der burgerlijke partij onontvankelijk heeft verklaard;

Aangezien de betaling van een onderhoudspensioen en van de baringskosten in hoofde van betichte voortspruiten uit eene eventuele verplichting gesteund op het vaderschap en het bewijs van eene filiatie door de burgerlijke partij ingeroepen;

Aangezien het is, uit oorzaak van den aard van soortgelijke aanvragen, van hun kiesch karakter, die de eer der familieën aanbelangt, alsmede den staat der personen en diensvolgens de openbare orde, dat artikelen 340b, 340c en 340f van het burgerlijk wetboek de uitsluitelijke bevoegdheid uitspreken van den burgerlijken rechter, mits inachtneming der formaliteiten in voormelde artikelen aangeduid;

Aangezien de vraag der burgerlijke partij diensvolgens volkomen onafhankelijk is van het misdrijf door betichte begaan, en aan de bevoegdheid van den strafrechter ontsnapt;

Aangezien ten andere de schadevergoeding door een burgerlijke partij gevraagd alleen kan aanvaard worden wanneer zij eene rechtstreekse, vaststaande en schatbare schade beoogt en dit op het oogenblik waarop zij gevraagd wordt;

Aangezien zulks het geval niet is voor de vraag strekkende tot het bekomen van een jaarlijksch pensioen, voor een lang termijn uitgesproken en eenigszins veranderlijk, daar het steeds aan vermeerdering of vermindering bloot staat, ten gevolge van omstandigheden die thans niet kunnen bepaald worden;

Om deze beweegredenen:

Het Hof,
Ontvangt de beroepen en rechtdoende ten gronde:

I. Op strafrechtelijk gebied:
Gezien de wetsbepalingen in het bestreden vonnis aangehaald;
Bevestigt het bestreden vonnis en verwijst den betichte tot de beroepskosten beloopende in 't geheel op 71,13 fr.

II. Op burgerlijk gebied:
Bekrachtigt het vonnis a quo en veroordeelt de burgerlijke partij tot de kosten van beroep door haar gedaan.

HANDELSRECHTBANK TE ST-NIKLAAS

20 FEBRUARI 1933.

Voorzitter: M. De Cleene.
Referendaris: M. Thuytsbaert.
Pl.: Mter Buch.

FAILLISSEMENT. — VONNIS BIJ VERSTEK. — VERZET. — ONTVANKELIJKHEID. — VORM. — VERZOEKSCHRIFT.

Alle belanghebbenden kunnen verzet aantekenen tegen een vonnis van in faillissementverklaring. In casu: een handelaar wordt achtereenvolgens op twee verschillende plaatsen in faillissement verklaard, de tweede maal bij verstek. De curator, die de eerste maal werd aangesteld, mag verzet aantekenen tegen de tweede in faillissementverklaring.

Dit verzet mag niet in den vorm van een verzoekschrift geschieden maar moet gebeuren bij dagvaarding betekend aan den curator.

Aileen de door het vonnis bij verstek aangestelde curator mag verzet aantekenen bij verzoekschrift, omdat hij het verzet niet aan zichzelf betekenen kan.

Failliet Sch.

Gezien het verzoekschrift, in dagteekening van 16 Februari 1933, van Dame Edith Buch, in haar hoedanigheid van curator der failliet Sch., en strekkende tot intrekking van het vonnis van faillietverklaring, door de Handelsrechtbank te St-Niklaas verleend, den 7 Februari 1933;

Aangezien aanzoekster aanvoert dat op 6 Februari II, op verzoek van een schuldeischer, voornoemde Sch. door de Handelsrechtbank te Antwerpen, van ambtswege, in staat van faillissement werd verklaard en dat zij als curator werd aangesteld;

Aangezien, anderzijds, blijkt dat voornoemde Sch., die te St-Niklaas, den zetel zijner handelsbedrijvigheid heeft, door de Handelsrechtbank dezer stad, eveneens van ambtswege, in staat van faillissement werd verklaard, en dit op 7 Februari II.; dat, bij gemeld von-

nis, den heer W. Van Gerven, advocaat te St-Niklaas, als curator werd aangesteld ;

Aangezien aanzoekster in verzet komt tegen deze faillietverklaring, beweerende dat alléén het eerste vonnis, zijnde dit van Antwerpen, uitwerking kan hebben ;

Aangezien alle belanghebbenden in verzet kunnen komen tegen het vonnis van faillietverklaring bij de Rechtbank die het heeft uitgesproken ;

Dat, evenwel, dit verzet moet geschieden binnen den voorgeschreven termijn en in den bepaalden vorm ;

Dat, namelijk, voor wat den vorm betreft, het verzet moet beteekend worden aan den curator ; (De Perre, 1930, nr 110 ; Pand. P. V° Failli, Faillite, n° 2916) ;

Dat het niet volstaat, zooals aanzoekster doet, eenvoudig een verzoekschrift tot de Rechtbank te richten strekkende tot intrekking van het vonnis van 7 Februari ;

Dat, immers, het verzet, bij enkel verzoekschrift, slechts toegelaten is in één geval, namelijk, als het de curator zelf is, die in verzet komt ; dat deze uitzondering te verklaren is door het feit dat de curator het verzet niet aan zichzelf kan beteekenen ;

Aangezien, diensvolgens, het verzet niet ontvankelijk is in den vorm ;

Om deze redenen :

De Rechtbank, gehoord den heer De Cleene, rechter-commissaris, in zijn verslag, ter zitting, verklaart het verzet niet-ontvankelijk in den vorm, wijst het af ; kosten ten laste van aanzoekster.

NOTA : Sch. werd op 6 Februari 1933 in faillissement verklaard door de Handelsrechtbank te Antwerpen en op 7 Februari nogmaals, bij verstek ditmaal, door de Handelsrechtbank te St-Niklaas. De curator te Antwerpen aangesteld richtte zich tot de Handelsrechtbank te St-Niklaas om de tweede in faillissement verklaring te doen vernietigen. Het hierboven afgedrukte vonnis beslist over de ontvankelijkheid en over den vorm dezer vraag. Het vonnis van 1 Maart 1933 dat hierna is afgedrukt beslist ten gronde.

HANDELSRECHTBANK TE ST-NIKLAAS

1 MAART 1933.

Voorzitter : M. De Cleene.
Referendaris : M. L. Thuysbaert.
Pl. : MM. Buch (Antwerpen) en Van Gerven.

FAILLISSEMENT. — BEVOEGDHEID RATIONE LOCI. — ART. 440 DER WET VAN 18 APRIL 1851. — BETEKENIS VAN HET WOORD « WOONPLAATS ». — HANDELSREGISTER. — BEWIJSKRACHT DER VERMELDINGEN.

Volgens artikel 440 van de wet van 18 April 1851 is de rechtbank van de woonplaats van den gefailleerde op het tijdstip dat deze zijne betalingen staakte bevoegd om het faillissement uit te spreken. Het woord « woonplaats » duidt de plaats aan waar de gefailleerde den zetel zijner handelsbedrijvigheid heeft.

Indien iemand verscheidene handelsuitbatingen heeft is de rechtbank van de plaats waar de hoofdzaak gevestigd is alleen bevoegd.

Wanneer iemand achtereenvolgens in verscheidene plaatsen handel drijft is de rechtbank van de plaats waar hij het laatste zijn bedrijf heeft uitgeoefend en waar hij heeft opgehouden met betalen bevoegd.

Om vast te stellen op welke plaats een handelaar zijn bedrijf uitoefende houdt de rechtbank in het vonnis rekening met het feit dat deze handelaar zich uitsluitend liet inschrijven op het handelsregister van een bepaalde plaats en verklaarde dat hij buiten deze plaats geen filiaal noch bijkantoor bezat.

Edith Buch q.q. t/ Van Gerven q.q.

Gezien het verzet van 25 Februari 1933, geregistreerd ;

Aangezien de vraag strekt ten einde : « gedaagde, het verzet tegen het vonnis door de Handelsrechtbank te St-Niklaas, bij verstek verleend, den 7 Februari 1933, ontvankelijk en gegrond te hooren verklaren ; diensvolgens, voor recht te hooren verklaren dat de Handelsrechtbank van St-Niklaas onbevoegd is om den heer Szlama Schlesinger in failing te verklaren, zoodat dit faillissement uitgesproken den 7 Februari 1933, ingetrokken wordt en dat het vonnis, zoowel als de gevolgen daarvan, nietig zijn ; kosten als naar rechte ; het te vellen vonnis uitvoerbaar te hooren verklaren bij voorbaat, niettegenstaande verzet of beroep en zonder borg ; geding geschat op meer dan 5000 fr. voor wat de bevoegdheid betreft » ;

Aangezien het verzet regelmatig is in den vorm en de ontvankelijkheid ervan niet wordt betwist ;

Ten gronde :
Aangezien aanlegster aanvoert tot staving van haar verzet :

1° dat voornoemde Schlesinger, den 6 Februari 1933, failliet verklaard zijnde door de rechtbank van koophandel, te Antwerpen, niet kon, 's anderdaags, een tweede maal, failliet verklaard worden, ditmaal, door de Handelsrechtbank van St-Niklaas ;

2° dat Schlesinger, zoolang hij in België woont, altijd in Antwerpen gehuisvest is geweest met zijn gezin en ook daar handel heeft gedreven ;

3° dat gefaalde, wel is waar, gedurende een paar maanden, een handelsbedrijf heeft uitgeoefend te St-Niklaas, maar dat hij tevens een winkel uitbaatte te Antwerpen, en dit tot in Februari 1933 ;

Dat aanlegster in verzet besluit dat alléén

de Handelsrechtbank van Antwerpen bevoegd was om de failliet van voornoemden Schlesinger uit te spreken ;

Aangezien aanlegster in verzet niet betwist dat, op 7 Februari 1933, de handelaar Schlesinger had opgehouden met betalen en dat zijn krediet wankelde ; dat deze, bijgevolg, feitelijk in staat van failliet verkeerde ;

Aangezien, in die omstandigheden, alleenlijk te onderzoeken overblijft of de Handelsrechtbank te St-Niklaas bevoegd was om de faillietverklaring uit te spreken ;

Aangezien, te dien aanzien, de wet van 18 April 1851, art. 440, bevoegdheid toekent aan de Rechtbank van de woonplaats van gefailleerde op het tijdstip dat deze ophoudt met betalen ;

Aangezien de Rechtsleer en de Rechtspraak het er over eens zijn dat, in zake faillissement, het woord « woonplaats » dient verstaan te worden in den zin van plaats waar gefailleerde den zetel heeft zijner handelsbedrijvigheid (De Perre, Manuel du curateur de la faillite, 1930, bl. 3 ; Pand. B. V° Failli : faillite, n° 2841 ; Luik, 9 Aug. 1888, Jur. Liège, 1889, 614 ; Luik, 17 Oct. 1894, P.P. 1895, n° 599 ; Antw. 22 Juli 1898 en 23 November 1896, P. A. 1898, I, 369 en 1897, I, 33 ; Brussel, 10 Juni 1922, J. Com. Brux. 1922, bl. 252 ; Gent, 25 Juni 1927, Pas. 1928, II, 11) ;

Dat, wanneer iemand verscheidene handelsuitbatingen heeft, alléén bevoegd is de Rechtbank van de plaats waar de hoofdzaak gevestigd is (Brus. 23 Juli 1908, B. J. 1908, 1144 ; Luik, 10 Maart 1924, Jur. Liège, 115, P. P. 377) ;

Dat, wanneer iemand handel drijft, opvolgentlijk in verscheidene plaatsen, de bevoegde Rechtbank, ten aanzien der faillietverklaring, deze is waar die handelaar 't laatste zijn bedrijf heeft uitgeoefend en waar hij heeft opgehouden met betalen (Verbr. 7 Jan. 1897, Pas. I, 59 ; Hand. Antwerpen, 18 Maart 1912, P. A. I, 280) ;

Aangezien uit de bestanddeelen der zaak blijkt :

Dat Schlesinger, te St-Niklaas, een breigoe-derenfabriek bezit en aldaar eveneens, een winkel uitbaat van door hem gefabriceerde goederen ;

Dat fabricatie en handel, begonnen in Juni 1932, ononderbroken, werden voortgezet tot op den dag der faillietverklaring ;

Dat Schlesinger, te St-Niklaas, buiten het werklidenpersoneel, er nog twee bedienden op nahield, gelast met de boekhouding ;

Dat, tijdens de boedelbeschrijving, door den curator opgemaakt, ten overstaan van den rechter-commissaris, de boekhouding, comptabiliteit en andere met de breigoe-derenzaak verband houdende bescheiden, te St-Niklaas werden gevonden, in het bureel van Schlesinger ;

Dat van de 37 schuldvorderingen, zekere en vermoedelijke, die door den heer curator, verweerder in verzet, konden worden opgespoord, 32 de nijverheidsuitbating van St-Niklaas betreffen, terwijl slechts 4 of 5 daaraan vreemd zijn ;

Aangezien, anderzijds, aanlegster in verzet geen enkel bepaald en afdoend gegeven aanbrengt tot staving van de bewering dat Schlesinger een handel uitbaatte te Antwerpen ;

Dat, veeleer, het tegendeel moet besloten worden uit :

1° de niet-inschrijving van Schlesinger in het Handelsregister te Antwerpen ;

2° de verklaring van den heer politie-commissaris van Antwerpen, die bevestigt dat Schlesinger noch magazijn, noch winkel, noch eigendom in Antwerpen bezit ;

3° de inschrijving, op 28 December 1932, van Schlesinger in het handelsregister te St-Niklaas, en waarbij laatstgenoemde zelf verklaart dat zijn handelszaak gevestigd is te St-Niklaas en dat hij, buiten St-Niklaas, noch filiaal, noch bijkantoor bezit ;

Aangezien het vonnis van St-Niklaas, op 7 Februari 1933, het tijdstip waarop Schlesinger heeft opgehouden met betalen had bepaald op 6 Augustus 1932 ;

Dat, echter, bij nader onderzoek der onderscheidene bestanddeelen door den heer curator, op dezes voorstel en op grond van de beweegredenen in een verzoekschrift uiteengezet, dit tijdstip, door de Rechtbank, werd vastgesteld op 15 October 1932 ;

Aangezien, in ieder geval, zoowel op 6 Augustus als op 15 October 1932, de handels- en nijverheidsuitbating van Schlesinger gelegen was te St-Niklaas, met als gevolg dat de Handelsrechtbank, te St-Niklaas, alléén bevoegd is om de faillietverklaring uit te spreken ;

Om deze redenen :

De Rechtbank, gehoord den heer De Cleene, voorzitter, rechter-commissaris, in zijn verslag, ter zitting voor de debatten, ontvangt het verzet ; verklaart hetzelfde ongegrond, wijst het af ; diensvolgens, bekrachtigt het vonnis van 7 Februari 1933, hetwelk Schlesinger, voornoemd, in staat van faillissement verklaarde en, voor zooveel noodig, eveneens, het vonnis van 27 Februari daaropvolgende, hetwelk het tijdstip van ophouding met betalen vaststelde op 15 October 1932 ; zegt dat beide vonnissen hun volle en afgeheele uitwerking zullen hebben ; verwijst aanlegster qq. tot de kosten.

NOTA : Zie vonnis der zelfde Rechtbank van 20 Februari 1933, hierboven afgedrukt.

Wetgeving

HANDELSHUUROVEREENKOMSTEN

1. — WETSVORSTEL tot oplossing van de huishuurcrisis ;

2. — WETSVORSTEL tot tijdelijke herziening van de huurovereenkomst der voor handelsgebruik bestemde vaste goederen of gedeelten van vaste goederen en van de landpachten.

VERSLAG

NAMENS DE COMMISSIE ('), UITGEBRACHT DOOR DEN HEER JENNISSEN.

Mevrouwen, Mijne Heeren,

De Bijzondere Commissie belast met het onderzoek van de twee wetsvoorstellen n° 19 en n° 20, heeft deze teksten versmolten en geamendeerd tot een enkel ontwerp dat, trouwens, de bepalingen betreffende de landpachten uitschakelt, vermits deze het voorwerp uitmaken van een ander verslag.

Het doel der wet die wij aan uwe goedkeuring onderwerpen is, vóór alles, ter hulp te komen aan de door de crisis getroffen handelaars. Het gaat er om, zonder de regels der billijkheid te schenden, een der bijzonderste lasten van den handel, te weten : de huur, te verminderen.

Het ligt voor de hand, dat, sinds den oorlog, de zakenwereld in zulken toestand van onzekerheid geleefd heeft, dat het onmogelijk werd een vast oordeel te vormen over de essentiële bestanddeelen van de economische bedrijvigheid. Een dezer bestanddeelen is de huurwaarde van een handelseigendom. In de periode van atwisselende welvaart, stonden huurders en verhuurders voor een massa-vraag naar handelslokalen, waardoor de prijzen kunstmatig werden opgedreven. Eens de crisis daar, bemerkten men dat er verkeerd werd gehandeld, doch het is te laat : de huurovereenkomsten gelden voor verscheidene jaren en slechts zelden wijzigden partijen vrijwillig de voorwaarden.

Nu of nooit is het dus het oogmerk om de theorie toe te passen van het onvoorziene, hetgeen reeds werd gedaan door de wetten van 11 October 1919 op de herziening en de verbreking van sommige overeenkomsten vóór of tijdens den oorlog aangegaan, en van 20 Juni 1930 betreffende de huur- en pachtovereenkomsten op langen termijn. Zooals in deze laatste wet, stellen wij voor, doch ditmaal aan den huurder, de keuze over te laten tusschen verbreking en de herziening der huurovereenkomst.

De aanvraag tot verbreking der huurovereenkomst kan nochtans niet zonder voorwaarde worden ingewilligd. Zij moet niet dienen om drukking uit te oefenen op den eigenaar. Haar doel is aan den eigenaar het gevaar van het faillissement te vermijden. Hij moet dus het bewijs leveren, door zijn handelsboeken en door alle andere dienstige bescheiden, dat hij zich in een ongelukkigen toestand bevindt, waardoor het hem onmogelijk is, zelfs met tot het wettelijk bedrag verminderden huurlast, zijn handel voort te zetten. In dit geval komt het belang van den verhuurder overeen met dat van den huurder om een onmiddellijke verbreking der huurovereenkomst tot stand te brengen. Het vooruitzicht van zijn zaak en de door hem voor het vaste goed gedane uitgaven te verliezen, zal een voldoende vrijwaring zijn tegen een roekeloze handelwijze van den huurder.

De vermindering van den huurprijs stelde aan de Bijzondere Commissie een netelig vraagstuk ter oplossing voor : namelijk van den billijken prijs der huishuren. Sommigen hadden voorgesteld dit aan het billijkheidsgevoel van den rechter over te laten, maar het bezwaar is, dat men spoedig voor ongelijke beslissingen zou staan. Wij begripen de absolute macht van den rechter in zake pachtprizen. Het betreft daar gewestelijke en volgens de teelten oneindig verschillende toestanden. Hier kunnen wij beslissen voor gansch den handel van België. Is de rol van den wetgever niet, in de mate van het mogelijke en in gegeven economische en sociale omstandigheden, te bepalen wat billijk is ?

Voor de huurprizen in de steden, is er, op het eerste zicht, geen vaste regel, want de huurprizen verschillen volgens de wet van vraag en aanbod. De onroerende belegging geeft geen vaste renten, en zoo dit het geval is met alle eigendommen, geldt dit toch bijzonder voor deze welke hoofdzaaklijk voor den handel zijn bestemd. Eigenaars, hypothe-caire geldleners kunnen zich vergissen nopens de grondwaarde van het goed dat hen aanbelangt.

Nochtans hebben wij punten van vergelijking en wij kunnen de waarheid nogal dicht benaderen. Wij stellen een tekst voor, die als basis neemt niet den huurprijs, maar de huurwaarde van het in 1914 verhuurd goed, en waarbij de billijke huurprijs op dit oogenblik wordt vastgesteld op zeven maai die waarde. Waarom ? Omdat, vooreerst, de waarde van een onroerend goed, in 1914, zelfs wanneer het aanzienlijk werd veranderd of na dezen datum gebouwd, nogal gemakkelijk kan worden vastgesteld, dank zij de bestaande bescheiden, de gedane deskundige onderzoekingen en de talrijke punten van vergelijking die den rechter en den deskundige nog ter beschikking staan. Die waarde, voortspruitende uit een lange periode van vrede, had een zekere vastheid. Wij vermenigvuldigen ze met zeven, zooals in al de huishuurwetten werd gedaan, en om in overeenstemming te blijven met de waardevermindering van den frank en nagenoeg met den index. Sommigen hadden een lagere vermenigvuldiger gewenscht. Maar vergeten wij niet, dat het een uitzonderingswet betreft, die inbreuk maakt op het principe van den eerbied der overeenkomsten. Zij wijkt aanmerkelijk af van het gewoon recht en degenen die er voordeel uit trekken moeten gematigd zijn in hun aanspraken. Het is niet aannemelijk, op grond van een coëfficiënt die lager is dan de waardevermindering van den frank, te vorderen dat het onroerend goed voor het oogenblik in waarde verminderd is en, bijgevolg, deze wijze van belegging te ontmoedigen, waarbij de gemeenschap en voornamelijk de Staatskas baat hebben.

Door de huurprizen van handelshuizen op een eenvormig bedrag te stellen, zullen wij tusschen handelaars eenigermate de gelijkheid « bij het vertrekpunt » herstellen en de hoop is gewettigd dat de kostprijs der koopwaren in dalende richting door de hervorming zal beïnvloed worden. Het bedrag van de huurovereenkomsten op langen termijn werd reeds op den coëfficiënt 7 van de waarde van 1919

(') De Commissie bestond uit de heeren Meysmans, voorzitter ; Brunet, Coelst, Embise, Fieullien, Jennissen, Marquet, Masson en Vanden Eynde.

gebracht. Op dit redelijk bedrag zal dan ook nog uitzondering gemaakt worden door slechts eenige zeldzame vaste goederen waarvan de huur eerlang verstrikt en die tegen een lagen prijs verhuurd werden. Men heeft ons gevraagd aan de eigenaars er van toe te laten den huurprijs te verhoogen. Wij mogen geen wetten maken voor uitzonderlijke gevallen en blijven binnen de perken van de wet door alleen bepalingen aan te nemen, waardoor de over-dreven huurprizen verminderd worden. Met dit doel sluiten wij ook den vreemdeling niet uit van het voordeel van de wet, zelfs wanneer er geen weder-keerigheid in zijn eigen land bestaat. Mochten wij het toch doen, zooals voorgesteld werd, dan zouden wij hoge huurprizen handhaven, welke terugslag op de handelsprizen hoe langer hoe meer de levens-duurte zou verscherpen.

ONDERZOEK DER ARTIKELN.

Eerste artikel.

Het bepaalt de voorwaarden van ontvankelijkheid der aanvragen tot verbreking van de huurovereenkomst of vermindering van de huishuur :

1° De aanvrager, handelaar of niet, moet huurder zijn van een voor handelsgebruik bestemd vast goed of gedeelte er van. De daad van handelaar wordt bepaald door het Wetboek van Koophandel. Het aan de wet onderworpen gehuurde goed, is dit waarin vooral handel wordt gedreven. Het mag dus tot een gemengd gebruik dienen voor handel en huisvesting, doch inzonderheid door zijn ligging in eene handelsstraat, door de overwegende waarde der voor handel bestemde lokalen, bij het bepalen van de huur, door de bestemming voor den handel van het grootste gedeelte van het benedenhuis, is het hoofdzakelijk een handelshuis. De rechter beslist in geval van betwisting ;

2° De mondelinge of geschreven huurovereenkomst moet aangegaan zijn vóór 1 Januari 1932, uiterste datum der periode van toevalligheid of wel, bij gelijkstelling, hernieuwd of verlengd, tusschen dezelfde partijen, na dien datum, maar vóór de bekendmaking der wet ;

3° De vordering dient ingesteld, door middel van minnelijke regeling, binnen zes maanden volgend op de bekendmaking der wet, zooals werd bepaald door de wetten tot herziening der huurovereenkomsten op langen termijn en tot verbreking van de vóór of gedurende den oorlog verleden contracten ;

4° Zooals hooger gezegd, is de aanvraag tot verbreking slechts ontvankelijk zoo de huurder zich in een hopeloozen toestand bevindt.

De aanvraag tot vermindering van den huurprijs zal ontvankelijk zijn in de mate zelf waarin de huurder zal voldoening bekomen. Geheel het debat zal gevoerd worden rond de huurwaarde van 1914.

Art. 2.

Hierbij worden de modaliteiten van de verbreking geregeld : deze wordt uitgesproken zonder dat er uit dien hooft aanleiding bestaat tot vergoeding langs den eenen of den anderen kant. De huurder ziet van alle vorderingen af, zelfs wat betreft de verbeteringen door hem aan het vast goed gebracht. De eigenaar mag geene vergoeding eischen wegens verbreking der huurovereenkomst.

Rekening houdend met de belangen van beide partijen, zal de rechter den termijn bepalen, binnen welke de huurder mag vertrekken en die termijn mag niet langer zijn dan zes maanden te rekenen van het oogenblik af, dat de aanvraag tot minnelijke regeling werd ingediend.

De rechter doet terzelfder tijd uitspraak over de verschuldigde te vervallen huishuren en hij is bevoegd om termijnen voor de betaling toe te staan en de noodige waarborgen te bepalen. Een huurschuldige huurder, wiens goede trouw klaarblijkelijk is en die iets anders in onderpand zal geven, zal eventueel over zijn materieel en zijne koopwaar mogen beschikken in een lokaal dat zich beter bij zijne inkomsten aanpast. Doch een vroeger uitgeoefend pandbeslag of eigendomsbeslag zullen geen beletsel vormen voor de billijke beschikkingen van den rechter.

Daar, om doeltreffend te zijn, de vonnissen bij voorraad moeten uitgevoerd worden, is er voorzien dat zoo in beroep de verbreking niet bekrachtigd wordt, er slechts uitspraak zal gedaan worden over de eventuele schadevergoeding ten laste van den huurder.

Art. 3 en 4.

Deze nemen ongewijzigd de artikelen 9 en 11 over van de wet van 20 Juni 1930, betreffende de huurovereenkomsten op langen termijn. Het scheen hier gepast geen nieuwigheid in te voeren, te meer daar de eigenaar er dikwijls belang zal bij hebben, de onderhuurders of overnemers van den huurder in verbreking te behouden.

Art. 5.

Daar het niet te voorzien is dat de wet onverwijld zal aangenomen worden, wordt een geringe terugwerkende kracht voorzien. Men heeft verder den duur van de tijdelijke vermindering op twee jaar gesteld, ten einde eenige vastheid aan den handel te geven en hem in de gelegenheid te stellen zijn prijzen aan den nieuwen huurprijs aan te passen. Aan de toegestane vermindering mag geen afbreuk gedaan worden en, gedurende de twee jaar, mag geen nieuwe vordering ingesteld worden.

Art. 6.

Hooger hebben wij de beteekenis van deze bepalingen uiteengezet.

Wat de lasten en uitgaven van prijzen betreft waarmede de rechter rekening houden zal bij het bepalen van de huurwaarde van 1914, is men het er over eens dat, voor zoover de huurwaarde van het vast goed er door vermeerderd, die van den huurder in zijn voordeel geschat worden zooals die van den eigenaar in het voordeel van laatstgenoemde.

Art. 7.

Dit beding komt in al de huishuurwetten voor.

